

Scénář Hana Šimonová

„Bylo mi 12 a půl, když k nám Krajina přišel.“ (12:16-12:20). To nám řekla paní Hana Šimonová. Srdečně nás přivítala ve svém domě. Bohatě nás pohostila. Tato dáma 31. prosince oslaví 90. narozeniny. I přes svůj vysoký věk je stále čilá, aktivní a pravidelně se schází se svými vrstevnicemi, o kterých hovoří jako o *holkách*. Mládí strávila ve Veselé, což je vesnice nedaleko Rovenska pod Troskami. Ve své rodné vesničce navštěvovala Základní školu, kde učil její otec, Karel Hlaváček. Jmenovala ho tatíček, pro nás skoro neznámý výraz. Se zmiňovanou školou souvisí i mnoho zážitků paní Šimonové. Nyní se ocitáme v době 2. světové války, konkrétně v roce 1942. V Základní škole Veselá se ukrývají hledaní občané. Jedná se o pana Čurdu, docenta Krajinu a paní Vlčkovou. Pan Čurda se chvíli schovával pod jevištěm mezi naskládanými matracemi. Další úkryt se nacházel v přístavku za kuchyní. „Jeden východ udělali do učebny, do třídy ze skříně, probourali zeď a do skříně se lezlo. A druhéj byl takhle. Jsme měli v kuchyni kanape a zatím kanapem byla díra prosekaná. Zase akorát na matraci. Že jo, jak byly ty matrace z těch postelí. A tam se to ucpalo, tou matrací a dal se před to gauč a tam byli schovaní v týhletý místnosti.“ (15:22-15:51)

Zlom nastal 15. ledna 1943, když byl Karel Hlaváček zatčen. Schovávaným osobám se podařilo utéct i díky tomu, že sousedé rozmetali lyžemi stopy ve sněhu. Tatínek byl odvezen do Jíčina na výslech. Přistoupil na to, že Němcům pomůže najít docenta Krajinu. Trval na tom, že Němci nevypálí Rovensko pod Troskami jako Lidice a Ležáky a nepadne žádný výstřel. Zarazilo nás, že chtěl od Němců dostat pistoli, aby se mohl zastřelit. Tento čin měl být důkazem toho, že chtěl zachránit obyvatelstvo Rovenska od smrti a ne svůj vlastní život. Bohužel, nebo bohudík tuto úmluvu Němci nedodrželi. Zbytek války Karel Hlaváček strávil s ostatními v Terezíně.

Nedílnou součástí příběhu je i maminka Hany Šimonové. Podle ní, je veliká hrdinka, protože se dokázala o vše postarat a vařit i pro deset lidí v době hladu.

Po skončení války se tatíček vrátil k rodině, přestěhovali se do Liberce a začali nový život, který byl naplněn skautingem.

Naši reportáž chceme zakončit krásným slovem Hany Šimonové, co vzkazuje lidem.

„Ať jsou na sebe hodní.“ (57:43-57:45) „To je nejdůležitější vůbec ze všeho!“ (57:51-57:54)